Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA 2026/8

Vakációs gyermekhét

„Szivárványivemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Segédlelkész bemutatkozása

A nevem Dobi Dóra. 2003. február 27-én születtem Debrecenben. Szüleim Dobi Imre és Nagy Mónika. Van egy ikertestvérem és egy 10 éves húgom. Egy hajdúsági kis faluban, Nagyhegyesen élek. Életem fontos részét képezi a párkapcsolatom is. A párom villamosmérnök hallgató itt, Debrecenben. Sokat jelent számomra a kölcsönös gondoskodás és biztatás, melyet egymásnak nyújtunk. Igyekszünk egymást hitben és szeretetben támogatni.

Az általános iskolát a lakóhelyemen lévő Veres Péter Általános Iskolában kezdtem, majd negyedik évfolyamosként a Balmazújvárosi Általános Iskolába kerültem, és itt fejeztem be alapfokú tanulmányaimat.

A hajdúszoboszlói Hőgyes Endre Gimnázium történelem-kommunikáció-informatika tagozatán tanultam négy évig. Ebben az intézményben szereztem meg az érettségi bizonyítványt.

Iskolai tanulmányaim mellett első osztályos korom óta intenzíven foglalkozom zenével, mely az életem szerves részét képezi. Kezdetben a balmazújvárosi zeneiskolában három évig furulyát, majd két évig klarinétot tanultam.

A gimnáziumi évek alatt a hajdúszoboszlói Zichy Géza Zeneiskola citera és népi ének szakos növendéke voltam. A népzene iránti szeretetem máig megmaradt. Egészen a tavalyi évig az egyetemen töltött évek alatt a Debreceni Zenede népi ének tanszakára jártam.

Az Istennel való kapcsolatom kialakulása hosszú és különleges folyamat eredménye. Azért tartom egészen egyedinek és ezzel együtt különlegesnek az Istennel való találkozásomat, mert alapvetően sosem kaptam református neveltetést, templomba is csak a nagy ünnepeken jártunk.

Szüleim támogatása és gondoskodása mindvégig meghatározó volt számomra, hiszen mindent megtettek annak érdekében, hogy életemet egy testileg-lelkileg egészséges és biztonságos „fészekben” élhessem, mégis sokáig kerestem a helyem a világban, és erősen dolgozott bennem a gondolat, hogy valami még hiányzik.

A középiskolai tanulmányaim idején a Hajdúszoboszlói Református Egyházközség egyik ünnepi istentiszteletén énekeltem, ahol először szólított meg engem az Isten Igéje. Itt fogalmazódott meg bennem az, hogy a lehető legjobb helyen vagyok. Jól érzem magam az emberek és Isten Igéjének közelségében. A gimnáziumi évek alatt nagy változáson és formálódáson mentem keresztül. Sok vívódás és ugyanakkor áldott pillanat közepette határoztam el, hogy a lelkipásztori szolgálatot választam hivatásul, és hosszas imádkozás után érett meg szívemben a gondolat, hogy utam a Debreceni Református Hittudományi Egyetemen folytatódjon.

A hajdúszoboszlói gyülekezet tagjaként rendszeresen igyekeztem részt venni a gyülekezeti alkalmakon, például az idősek otthonában rendezett eseményeken, gyermektáborokban.

Az elmúlt évek során különböző rendezvényeken önkéntesként vállaltam feladatokat, valamint több éven keresztül a KórházSuli Alapítványnál tanítottam olyan gyermekeket, akik betegségük miatt nem tudnak iskolába járni.

Közel egy évig vezettem a Balmazújvárosi Református Ifit, amely szintén sok áldást, örömöt és inspirációt adott a vezetésre és a továbbfejlődésre is.

Az idei tanévben én voltam a Debreceni Református Hittudományi Egyetem Hallgatói Önkormányzatának hitéleti szakos diákvezetője, azaz szeniora. Ez a feladatkör remek lehetőséget adott arra, hogy fejlődjek, megismerjem önmagamat, és belekóstoljak abba, milyen feladatok várnak majd rám a lelkészi szolgálatban. Megtapasztalhattam, milyen érzés másokkal és másokért dolgozni nap mint nap. Ez egy szolgálat volt: *Istennek –másokért.*

A szolgálatok alkalmával megerősít az Isten abban, hogy ez az én utam, lelkipásztorként kell szolgálnom. Van egy számomra különösen kedves Ige, amely alapján szemlélem a szolgálatokat. Ez a Mózes 5. könyve 8. fejezetének 2. versében van megírva: „Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az Úr a pusztában…” Ez az, amit a szívem táblájára véstem, mert szép íve van annak, ahogy elindított az Úr ezen az úton, és vezetett, de vezet most is, mert mindennek oka van, minden történés az Isten tervének az egyik szelete. Csodálatos megtapasztalni azt is, hogy az Isten nem hagy minket válaszok nélkül, nem engedi el a kezünket, hanem valóban hordoz.

Szívügyemnek tekintem, hogy amikor csak időm és lehetőségem engedi, időseket és betegeket látogassak, olyan alkalmakon vegyek részt, melyek által gyakorolhatom a felebaráti szeretetet, és ezzel együtt a társadalmi felelősségvállalást is.

Szabadidőmben szívesen olvasok, kézműveskedek, kirándulok, és örömmel tölt el régiségek gyűjtése is.

Bízom benne, hogy Isten vezetésével a gyakorlati évem során nemcsak én gazdagodhatok hitben, tapasztalatokban és emberi kapcsolatokban, hanem a rám bízott feladatok által a gyülekezet épülését is szolgálhatom. Hálás vagyok, hogy ebben a gyülekezetben tölthetem gyakorlati évemet, és remélem, hogy

ez az időszak sok közös örömöt, áldást és lelki megerősödést hoz mindannyiunk számára.

Várva a találkozásokat, beszélgetéseket, és a sok közös alkalmat, szeretettel:

Dobi Dóra

Beszámoló a fűtés-hűtés korszerűsítéséről

Mint arról több alkalommal, az istentiszteletek utáni hirdetésekben is beszámoltunk, templomunk ötven éves fűtési rendszere már igencsak felújításra szorult. Az elmúlt télen – annak ellenére, hogy a templomot legfeljebb 15-16 °C-ra tudtuk felfűteni – több millió forintos gázszámlát kellett kifizetnünk. Emellett a fűtési rendszer rendszeresen leállt, többszöri újraindításra és javításra szorult, ami nem kis terhet rótt lelkészeinkre is.

A műszaki bizottság 2025-ben több kivitelezővel is felvette a kapcsolatot, hogy különböző műszaki megoldásokra épülő javaslatokat készítsenek templomunk fűtésének korszerűsítésére. A döntés előkészítése során a következő szempontokat tartottuk szem előtt:

- Az új rendszer ne jelentsen radikális változást a templomtérben és a karzatokon.
- Lehetőség szerint a nyári hőség idején hűtésre is alkalmas legyen.
- A régi kazánt és az orgona alatti légbefúvó rendszert ne érintse, hogy biztonsági tartalékként továbbra is rendelkezésre álljanak.
- Üzemeltetése legyen gazdaságosabb a jelenlegi rendszernél.

Három kivitelező három különböző műszaki megoldást javasolt. Volt olyan elképzelés, amely 12-14 kisebb beltéri légbefúvó telepítésével

számolt, míg egy másik egy új gázkazán beépítését tartotta a legjobb megoldásnak. A döntés megalapozása érdekében egy külső, független szakértői csapat energetikai tervet készített, felmérve templomunk hőigényét.

A műszaki bizottság egyöntetűen amellett a megoldás mellett tette le a voksát, amely egy elektromos árammal működő kültéri hőszivattyúra és két, a középső karzat alatt elhelyezett, nagy teljesítményű légbefúvóra épül. Ez a rendszer egyaránt lehetővé teszi a téli fűtést és a nyári hűtést, miközben a meglévő fűtési rendszer elbontására sem volt szükség.

A választott megoldás további előnye, hogy egy későbbi napelemes rendszer kiépítése esetén az elektromos energiafelhasználás költsége hosszú távon tovább csökkenthető lesz.

A berendezést szállító és telepítő kivitelező a vállalt határidőre, megfelelő minőségben elvégezte a rendszer telepítését és beüzemelését. Ennek hűsítő hatását a gyülekezet már néhány melegebb nyári alkalom előtt is megtapasztalhatta.

Ezután következnek a kapcsolódó szakipari munkák: az egyedileg legyártott légelvezetők és légterelők felszerelése, a gépészet gipszkartonos eltakarása, valamint a festési munkálatok.

Előttünk van továbbá, hogy a templomot kiszolgáló termeket és irodákat ellátó, illetve a parókián lévő kazánokat is lecseréljük, mivel mindegyik elavult, és javíthatatlan állapotba került.

Mindezen munkákat még a fűtési szezon kezdete előtt szeretnénk elvégezni.

Örömmel adunk tájékoztatást arról, hogy a gyülekezet jelentős mértékű adakozásán túl az egyházkerülettől 4 millió forintot kaptunk pályázati támogatásként a fűtésrendszerünk felújítására.

Kozák Tamás, gondnok

Kerül, amibe kerül

Az anyagiak témájával két hibát lehet elkövetni az egyházban: tabuként kezelve agyonhallgatni vagy menedzseri hozzáállással túlhangsúlyozni. A hallgatás azért hiba, mert a pénzről, adakozásról maga a Szentírás is tanít, témává teszi a gazdagságot és a szegénységet, az anyagiakban rejlő veszélyeket és lehetőségeket, és azt se feledjük, hogy az egyház mint intézmény – ha akarjuk, ha nem – gazdálkodó szerv. A túlhangsúlyozás pedig azért hiba, mert így fókuszt veszíthet az egyház, amelynek fő témája az evangélium, fő tevékenysége pedig – kerül, amibe kerül – az evangélium hirdetése.

Gyülekezetünkben nemrég zárult le egy 10 hónapos közadakozási folyamat, amelyben a templomi fűtés korszerűsítésére gyűjtöttünk. Húsvét után némileg változott az adományokról való tájékoztatás módja, amely nemcsak a vasárnapi bevételekre, hanem a havi összes bevételre és kiadásra kiterjed, néhány hete pedig megjelent az átriumban egy bankkártyaolvasó terminál, amellyel perselypénzt lehet fizetni. Ezek az aktualitások lehetőséget adnak, hogy néhány pontban az egyház és az anyagiak kérdéseiről, az adakozás miértjéről és hogyanjáról gondolkodjunk.

Tiszta szándékok és „piszkos” anyagiak

Miért adakozunk? Mert az, hogy Isten mindent odaadott értem, arra indít, hogy hálából én is adjak: időt, energiát, pénzt. Amikor pénzt adományozok, akkor nem lefizetem vagy kifizetem Istent, hiszen nincs sem tartozásom, sem követelésem felé. Az adakozás hálaáldozat, a liturgikus istentisztelet és az élet istentiszteletének része. Ilyen értelemben az adakozás nem a „piszkos” anyagiakhoz tartozik, hanem ahhoz a legtisztább érzéshez, hogy hálás vagyok Istennek. Az adakozó nem elvárásoknak akar megfelelni, nem adót vagy tagdíjat

fizet az egyháznak, hanem hálás az ingyen (és nem olcsó) kegyelemért.

Technika és lelkület

Amikor a Biblia az adakozás hogyanjáról tanít, akkor nem a technikát állítja középpontba, hanem a lelkületet. Vannak persze a technikának is a Szentírásban rögzített szabályai, de ezek koronként változtak: a természetbeni tizedfizetéstől a templomadón át a diakóniai célú pénzgyűjtésig sokféle bibliai formája van az adakozásnak. Ebbe a sorba illeszkednek a mai formák is, akár az átutalással fizetett egyházfenntartás vagy a bankkártyával fizetett perselyadomány is. Az adakozás lelkülete azonban nem korhoz kötött. Amilyen lelkülettel vitték egykor az ezüstöt a szent sátor elkészítéséhez, vagy segítették meg anyagilag a rászoruló testvért, ugyanazzal a lelkülettel érintjük ma a bankkártyát az adománygyűjtő terminálhoz, vagy sütünk túrósbatyut a krízisétkeztetéshez. Ezt a lelkületet erősítik bennünk azok a bibliai igék is, amelyek minden vasárnap a jó cselekvésére és az adakozásra buzdítanak minket.

A takaró és a nyújtózkodás

Az adakozás alapvetően nem mennyiségi, hanem minőségi kérdés, ugyanakkor a gyülekezet közüzemi számláin számok szerepelnek, a presbitériumnak pedig éves költségvetést és zárószámadást kell készítenie. Gyülekezetünk önfenntartó abban az értelemben, hogy az alapműködést (bérek és rezsi) fedezik tagjaink adományai. Ha nagyobb extra kiadás előtt állunk, akkor céladományokban mutatkozik meg a gyülekezet – sokszor várakozásokon felüli – áldozatkészsége. Felelősségteljes kérdés, hogy meddig nyújtózkodhat egy gyülekezet, közben mégis azt kell szem előtt tartani, hogy meddig akar nyújtózkodni az Isten országa. A takaró méretét pedig – kerül, amibe kerül – ehhez kell igazítani.

Németh Áron, lelkipásztor

Irodalomterápiás foglalkozások

A Kismama kör egyik segítőjeként, mint nagymama, szerdánként szoktam a beszélgetéseken részt venni. Ott invitáltak, hogy csatlakozzak az irodalomterápiás foglalkozáshoz. Nagy örömmel fogadtam a meghívást, januárban léptem be a csoportba. Bár nem tudtam igazán, mi is ez a foglalkozás, úgy éreztem, ki kell próbálnom, erre szükségem van. Nagyon sok minden történt, változott az utóbbi öt évben az életemben, kíváncsi voltam, mit kapok az irodalomterápián.

A foglalkozást Kiss Csilla Enikő vezette, havi rendszerességgel. Személyében egy nagyon empatikus, segítő szándékú, kedves embert ismerhettem meg. Őszinte, nyílt emberként könnyen össze tudtunk barátkozni. Csilla velünk együtt élte meg az irodalomterápia során a fejlődést, és – bevallása szerint – az utolsó alkalmunk során vált igazi terapeutává.

Rá jellemző módon köszönte meg, hogy idén is vele tartottunk azon az úton, amelyen Isten vezetett minket. Igés kártyácskákat kaptunk: „A szeretet örök” üzenettel.

A csoportban tízen voltunk, bemutatkozással kezdtünk, néhányan ismertük egymást, voltak, akiket a bibliakörből, voltak, akiket a civil életből. Más-más problémával, élethelyzettel érkeztünk. Kíváncsi voltam, fel tudok-e oldódni, és beszélgetés közben képes vagyok-e megnyílni. Sokat segítettek a társaim az őszinte megnyilvánulásaikkal, hogy nyíltan beszéltek a problémáikról, ez megkönnyítette az én helyzetemet is. Lassan megismertük egymás gondjait, problémáit, nehézségeit. Sok mindent megtudtunk egymásról, egymás érzéseinek tiszteletben tartása mellett, baráti légkörben folytak a foglalkozások. Jó volt látni és hallani, hogy a végére sokunkban kialakult, hogyan és merre lépjünk tovább az utunkon előre. A hitünk ebben is sokat segíthet.

A foglalkozások jó érzelmi légkörben zajlottak. A csoportos beszélgetések során olyan témák merültek fel, mint például: ki vagyok én? Milyen nehéz is megfogalmazni, ki is vagyok igazán, kinek, minek köszönhetem, amilyen vagyok. Milyen erő irányítja utunkat, életünket? Hálásak vagyunk-e a napi örömökért? Tudunk-e örülni a mindennapok eseményeinek? Kihez fordulunk, ha segítségre van szükségünk, kinek adunk hálát örömünkért, létünkért? Egyetértettünk abban, hogy a Jóisten jelenléte segít eligazodni a mindennapi életünkben, a világ dolgaiban, ott van nap mint nap mellettünk.

Irodalmi műveken keresztül a feltárulkozás mértéke könnyebben sikerült. Drámapedagógiai eszközök alkalmazása, zenehallgatás, képek kiválasztása ösztönöztek minket visszaemlékezni. A régebbi tapasztalatok összevetése a friss tapasztalatokkal segített megérteni, hogy mi az, ami célt ad a mindennapokban, túllendít a nehézségeken.

Olvastunk regényrészleteket, verseket. A kiváltott érzelmeinket, véleményeinket megfogalmaztuk. Maga a szöveg is okozhat élményt, fontos felismerést, de a reflexió, a vezetett beszélgetés új nézőpontokat, váratlan felismeréseket hozhat, és hozott is.

Csilla, a foglalkozás vezetője mindig elmondta: Nem tudsz roszszat mondani! Te döntöd el, menynyit osztasz meg a többiekkel. Lehet csöndben maradni is!

Írtunk rövid jelzőket, jellemzőket – jókat-rosszat – az érzéseinkről, tulajdonságainkról, és arról, hogy miért vagyunk hálásak.

Kreatív eszközöket alkalmaztunk: például köveket, képeket, dísztárgyakat, illatokat felhasználva fogalmazhattuk meg kapcsolatainkat, éppen aktuális érzelmünket, életünket. Ilyenkor kiváltképp nehéz volt beszélni érzéseinkről, hiszen nagy fantázia szükséges ahhoz, hogy a képeken látható dolgokba beleképzeljük, belemagyarázzuk életünket. De ezt is megoldottuk. „Mindig annyit adjunk ki magunkból, ami számunkra még elfogadható” – hangzott Csilla intelme.

Különösen tetszett, amikor csoportokat alkotva, élőképpel kellett kifejezni érzéseinket. A csapatmunka remekül működött, közben nagyon jól szórakoztunk, sokat nevettünk.

Számomra az irodalomterápiás foglalkozás fejlesztő hatású, empátiát, önismeretet növelő volt. Támogatást nyújtott a lelki egészségem fenntartásában. Nagyon jó kis közösség formálódott a foglalkozások végére, erősített a közösséghez való alkalmazkodásban.

Minden foglalkozás végén elcsendesedtem, jó volt érezni, hogy hitünkben erősödtünk. Egymásból erőt merítve tisztábban láttuk a jövőt, kezdett körvonalazódni, mi is a teendő.

Csak bízni tudok abban, hogy mindannyiunknak sikerül megvalósítani elképzeléseinket, jobbítani az életünket.

Azt hiszem, segített a foglalkozás, hogy túllendüljek az életem elakadásán, megoldásokat találtam a kételyeimre. Keresem az utamat, hiszen egy életszakaszom lezárult – nyugdíjba mentem –, és új célokat szeretnék megvalósítani, hasznos, tevékeny szeretnék maradni.

Az egyik bátorító bibliai igével szeretnék elköszönni, mely Isten támogatására vonatkozik:

„Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?" (Róm 8,31)

Bencsik Andrásné Juhász Katalin

Hírek:

ÚRVACSORA ELŐKÉSZÍTŐ ISTENTISZTELETEK:
szeptember 3-5. csütörtök-szombat 18:00

ÚRVACSORÁS ISTENTISZTELETEK:
szeptember 6. vasárnap 8:30 és 10:30

TAIZÉ IMAEST:
szeptember 6. vasárnap 17:00

ÉRDEKLŐDŐK ISTENTISZTELETE:
szeptember 13., 20., 27. vasárnap 10:30

GYÜLEKEZETI PIKNIK:
szeptember 20. a fél 11-es istentisztelet után.

Debrecen-Nagyerdei Református Egyházközség
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811
Felelős kiadó: Németh Áron, lelkipásztor
Nagyerdei Református Egyházközség
Számlaszám: 11738008-20012917
Nyomda: Litográfia
Készült: 120 péld.
34. évfolyam 8. szám
www.refnagyerdo.hu

Vakációs gyermekhét

Június 29. és július 3. között ismét gyerekzsivajjal telt meg a gyülekezeti ház. A vakációs gyermekhéten kb. negyven gyermek vett részt délelőttönként, bibliai történeteket tanulva, azokat játékosan feldolgozva, magyar nyelvű, illetve angolt gyakorló csoportokban.
Néhányan közülük a hét témáját, Elizeus próféta életét a vasárnapi istentiszteleten adták elő.
Köszönjük minden csoportvezető, segítő áldozatos munkáját!
Szerk.